

Az élet csodája.

Bp. 2020. 10. 14. – 21.

Hima Ernő

Élek!

De mit is jelent ez, mi is az élet?

Kezdetek (az élet, a csoda kezdete):

Két különmű ember jól érzi egymást. A női testben megtermékenyül egy petesejt. Kezdetben, a „0” időpontban a sokmillió spermiumból egyetlen egy (ritkán több, egypetéjű ikrek) behatol a petesejtbe és evvel egy csodás folyamat veszi kezdetét. Új élet jön létre! Ekkor dől el, hogy ÉN vagyok ÉN! Ha a sokmillió spermiumból egy másik ér előbb a petesejtbe, akkor nem ÉN születek meg!

Itt kezdődik az élet, az ÉN életem csodája, és ez minden előre igaz!

Ez az élet még csak egyetlen megtermékenyített pete, még csak egyetlen sejt, amiből ekkor még senki nem tudhatja, ki lesz, ha megszületik, mint ahogy azt sem, hogy egyáltalán meg fog-e születni. Ha megszületik, lehet lány, lehet fiú, vagy kis valószínűséggel hermofrodita. Lehet nemzetközileg elismert tudós, lehet megbecsült értelmiségi, lehet felfedező, lehet feltaláló, lehet kétkezi munkás, ..., és lehet a társadalom alja. Még minden lehetőség adott a megtermékenyülésnél, de a megtermékenyített pete már magában hordozza a jövőt.

Aztán ez az egyetlen sejt osztódni kezd. Az osztódás során kezdetben még minden új sejt azonos. És jön a következő csoda: a sejtek differenciálódni kezdenek. A kezdeti egy sejtől jön létre minden belső szervünk, agyunk, idegrendszerünk, minden érzékszervünk, bőrünk, hajunk, körmünk, csontozatunk, izomrendszerünk, ... vagyis mi magunk!

Kilenc hónap alatt fokozatosan fejlődik a magzat és végül különválnak az Őt addig magába foglaló anyai testtől. Még semmit nem tud. Csak ösztönei vannak, mint a lélegzés, a táplálkozás, az ürítés. A komfortérzetét rövid ébrenlétekkel, táplálkozással, megszakított alvással, a problémáit, kellemetlen érzéseit pedig sírással adja környezetére tudtára.

Még mit sem tud arról a világról, melynek már Ő is része!

És jön a következő csoda! A szülők, de legfőbbképpen az anya tudja mikor miért sír gyermeke. A sírás a méhen kívüli élet kezdete és végigkíséri az embert egész életén. Sírunk örömeinkben és bánatunkban felnőttként is!

Térjünk vissza a kezdetekhez, a sejt osztódásához és annak differenciálódásához.

Vajon honnan tudja a kezdeti egyetlen sejtől osztódással létrejövő többi sejt, hogy neki mi lesz a funkciója? Melyikből lesz az agyunk, a szívünk, a tüdőnk, a szemünk, a bőrünk, a csontjaink, ...

Tudom, most sokan rávágják, hogy a gének irányítják a sejtosztódást, és szabják meg melyik sejtől mi lesz. És a gének ezt honnan tudják? Honnan került génjeinkbe az információ, a „tervrajz”?

Öröklődéssel!

És az Ősök génjeibe hogyan került? Hol van minden kezdet kezdete?

Korunkban már ismerjük testünk minden sejtjének anyagi összetevőit. Tudjuk, hogy minden sejtünk atomokból épül fel. Az elemi anyagok, az atomszerkezetek megtalálhatók a Mengyelejev-féle periódusos táblázatban.

És hol van kódolva az élő szervezet, az élet?

Az elemi anyagok atomjaiból és az azokból összeálló molekulákból még egyetlen orvos, biológus, vegyész, ... sem tudott élő szervezetet létrehozni!

Madách az Ember Tragédiájában azt jósolja, hogy:

*„Az ember ezt, ha egykor ellesi,
Vegykonyhájában szintén megteszi.”*

De még nem tette meg! Miért? Mi az oka, hogy élet csak természet által alkotott élő anyagból jöhet létre?

Szinte hallom az ellentmondásokat, a mesterséges megtermékenyítést és a klónozást. És ezekben a folyamatokban vegyi vagy fizikai elemek kapnak szerepet? Nem! Vagy, ha igen csak segédeszközként, segédanyagként. Élő sejtek és csakis élő sejtek teszik lehetővé a mesterséges megtermékenyítést, vagy éppen a klónozást. Igaz ez utóbbinál nem kell két különmű egyed! Klónozáskor egy női egyed petesejtje ugyanazon női egyed egy másik sejtjéből nyert sejttaggal megtermékenyíthető. Apára nincs szükség! De ott is csak élőből származik és fejlődik új élet! És a klónozott új élet – bár külső jegyeiben lehet hasonló – tulajdonságaiban eltérő lesz!

Életet ember mesterségesen még nem tudott nem élő anyagból teremteni! Igaz rengetegen próbálták már és jelenleg is rengetegen kísérleteznek élő sejt, élő szervezet előállításával nem élő anyagokból, különböző vegyi és fizikai ráhatásokkal, ez mindaddig mégsem sikerült!

Az élet nem hagyja magát mesterségesen, nem élő anyagokból másolni!

Felmerül a kérdés: van Isten? Isteni teremtmények vagyunk?

Sokan hirdetik, sokan hiszik, sokan nem hiszik, sokan tagadják. Az élet mégis újra és újra felveti ezt a kérdést, de egzakt választ mindaddig nem kaptunk rá!

Csecsemőkor (már önállóan élünk):

Az újszülött fejlődik. Nap-nap után újra és újra rácsodálkozunk testi és tudati fejlődésére. Boldogan szemléljük gyermekünket, hisz Ő egyetlen, megismételhetetlen új emberpalánta.

Itt merül fel az új kérdés: mi a tudat? Azt tanulással nyerjük, vagy csak van? Hogy működik az agyunk, és valóban minden tevékenységünket, minden életfunkciónkat agyunk irányítja?

Dr. Vincze János, a biofizika emeritus professzora azt állítja, hogy vannak olyan belső szervek, amelyek nem állnak az agy irányítása alatt. Dr. Vincze prof. szerint a szaporító szerveink, a légzésünk, a szívműködésünk és evvel együtt a szívből kiágazó kardiovaszkuláris hálózat és a perisztaltikus rendszerünk is önálló, az agytól független beidegzésű, működésű. Az ember agytól független, osztott idegközpontjainak hipotéziséről angol nyelvű tanulmányt írt, ami amerikai szaklapban megjelent.

Nem vagyok sem orvos sem biofizikus, ezért csak a Dr. Vincze prof. által felhozott – számomra bizonyító erejű – példák, amik elfogadtatják velem ezt a hipotézist. Ilyenek pl. mély narkózisban és teljes kómában lévő személyeknél, amikor az agy gyakorlatilag „ki van kapcsolva” a szaporító szervek; a szív, pontosabban a teljes kardiovaszkuláris rendszer; a tüdő; a vesék; a perisztaltikus (emésztő) rendszer; ... működik, de ezeket a rendszereket, alrendszereket működtető idegközpontokat mindaddig nem találták meg az emberi agyban! Én, ezen példák alapján, úgy látom – és ez meggyőződésem – hogy az orvostudomány, a biofizika és az étellel foglalkozó tudományok összessége még korántsem ismer mindent az életről, az egészségről és az emberi testről. Ez – mármint, hogy még korántsem ismerünk mindent – nem csak az élő rendszerekkel foglalkozó tudományterületekről, hanem minden tudományról, a műszaki tudományokról is elmondható! A korszerű, modern tudományok mindegyike folyamatosan változik! Minden tudományterületen csak egy állandó dolog van, A VÁLTOZÁS!

5-600 évvel ezelőtt egy mai, közepes képességű, 8 általánost végzett ember, a jelenlegi ismereteinek birtokában tudós lett volna, és valószínű, hogy az utánunk jövő korok is „némileg felvilágosult középkornak” fogják tartani jelenünket.

A korszerűnek, vagy modernnek tartott tudomány mindenkor az adott kor pillanatnyi állapotát tükrözi, és nem tartalmaz abszolút igazságokat, megdönthetetlen téziseket!

Válasszuk külön az én-tudatot és a tanult viselkedést. Az én-tudat – véleményem szerint – nem tanult, hanem velünk született tulajdonságunk. A tanult dolgok, viselkedési formák, másokhoz való viszonyulásunk, szakmai irányultságunk, hozzáértésünk nem azonos az én-tudattal. Az én-tudat és a tanult dolgok együtt határoznak meg bennünket, és velünk együtt változnak, fejlődnek. Ebben nem kis szerep jut környezetünknek, lehetőségeinknek, velünk született adottságainknak és megélt életkorunknak.

Ugyanazon környezeti hatások alatt élő gyermekek közül lesz, aki elzúllik, és lesz világhírű tudós. Ez még ugyanazon környezetben, ugyanazon családban nevelkedő testvérek között sem kizárt! Mi különbözteti meg Őket? A tanultak, a külső hatások, a génjeinkbe kódolt információ, vagy mindezek összessége?

A lassanként felcseperedő gyermek minden nap ad valami újat szüleinek, környezetének. Hátáról hasára fordul, felül, majd feláll. Kiejti az első szavakat, melyek még valószínűleg csak hangutánzások és nem az értelme által felfogott információ reprodukálása. Egyre több szót ismer, és egyre tudatosabban használja azokat. Lassan elindul. Eleinte segítséggel, majd egyre biztonságosabban teszi meg az első lépéseket.

Mivé vált a kezdeti, megtermékenyített, egyetlen sejt? És mi irányítja a gyermek növekedését, testi és szellemi fejlődését?

Ja, igen. A gének! És a génekbe honnan került a fokozatos testi és szellemi fejlődést lehetővé tevő, azt irányító információ?

Aztán kultúránkban jön a szülőktől való leválás, a közösséghez tartozás kezdete, bölcsőde, óvoda. Már tud játszani, szobatiszta lett, verseket, mondókákat tanul. Valószínűleg nem érti azokat, csak motorikusan ismétli a hallottakat, de beszél és beszédével az általa ismert környezettel a maga módján kommunikál. Jelzi, ha éhes, ha játszani akar, ... Egyre több szót ismer, és egyre tudatosabban használja azokat. Lassan megtanul a környezetével verbálisan is kommunikálni. Az „is” helyénvaló, mert nonverbálisan szülevel és a vele együtt élőkkel (testvérek, nagyszülők, ...) már születése óta kommunikál.

És a szülők minden nap találnak valami újat, valami csodásat gyermekük cselekedeteiben. Ilyen gyerek nincs is több. A mi gyerekünk csodagyerek. Valóban az! Bár ugyanazon a napon sok gyerek született, mindegyik különbözik a másiktól, mindegyik egyedi, megismételhetetlen, és szüleinek mindegyik csodagyerek.

Iskolás kor (tanulás):

Az idők során egyre gyarapodunk, „érünk” és elérünk abba az állapotba, amikor testi adottságaink (súlyunk, magasságunk), nyiladozó értelmünk és életkorunk alkalmassá tesz a szervezett tanulásra, a rendszerezett ismeretek befogadására, vagyis „iskolaéretté válunk”.

Először a betűkkel és számokkal ismerkedünk. Ki könnyen, ki nehezebben veszi az első akadályokat. Agyunk idegsejtjeinek behálózódása egyre bonyolultabbá válik.

Megindul egy újabb differenciálódás.

Az iskola kezdetén még nem tudjuk mennyi ismeretet és milyen gyorsan tudunk befogadni. Nagy feladat hárul a pedagógusokra, hogy a jobb képességű gyerekek se unatkozzanak a tanórákon és a nem igazán jó felfogásúak se maradjanak le túlságosan. Lesz, aki könnyen veszi az akadályokat és kitűnő eredményt ér el és lesz, akit annyira „megszeretnek” egy-egy évben, hogy nem engedik tovább, ismételtetik vele a tanultakat. És természetesen a két véglet között lesznek a legtöbben.

A kor és a tanulmányok előrehaladtával egyre nagyobb különbségek észlelhetők gyerek és gyerek között. Az alapismeretek elsajátítása, vagyis az általános iskola után a hozzáértők számára már kirajzolódik, ki tanuljon tovább középiskolában és ki menjen szakmát tanulni. Sajnos minden évfolyamban lesznek olyanok, akiknek a szakmai tudás sem sajátítható el, de a társadalmi munkamegosztásban minden ember megtalálja a helyét! Nem mindenből lehet tudós! Segéd munkásokra, utcaseprőkre és a két véglet között elhelyezkedőkre is szükség van.

Aki jól vette az akadályt és középiskolában tanul tovább, azok között egy újabb differenciálódás következik be. Vannak általános gimnáziumok, szakgimnáziumok, szakközépiskolák, technikumok, ... Aki nem tud dönteni, vagy nagyon is tudja, hogy mit akar elérni, az általános gimnáziumba megy, onnan minden továbbtanulási lehetőség nyitott. Ebben az a buktató, hogy, ha nem tud továbbtanulni, akkor hátrányosabb helyzetbe kerülhet, mint a szakmailag orientálódott társai, de szakmát még mindig tanulhat. Sok szakma eleve középiskolai végzettséghez kötött. Az érettségihez kötött szakmai iskolákból pedig a szakirányú továbbtanulás is elérhető. A szakgimnázium, szakközépiskola és technikum, már behatárolja a továbbtanulás lehetőségeit. Kicsi a valószínűsége, hogy közgazdasági szakgimnáziumból, vagy gépipari technikumból valaki pl. orvosi vagy jogi pályát választ, és abban helyt is áll!

Mindenki megtermékenyített petesejtékként kezdte! Mi határozza akkor meg, hogy „kiből, mi lesz”? Ha végignézzük az emberek sokaságán, azt látjuk, hogy különböző a magasságuk, a kinézetük, a hajszínük, a súlyuk, ... vagyis nem vagyunk egyformák. Az egyének közötti különbségek a tanultakban, a megszerzett tudásban, az egyéni ambíciókban, életcélokban is megtalálhatók. Ha valakit környezete, szülei, a családi tradíciók arra a „kényszerítenek”, hogy nem a saját maga által választott irányba fejlődjön, lehet közepszerű lesz, de, ha saját választása, mondhatni „belső kényszer” a pályaválasztása, akkor valószínű, hogy sokkal jobb eredményekre lesz képes.

Nem gondolom, hogy a tudósok készszer hatására választottak szakterületet. Persze a saját választás sem okszerűen vezet kiugró eredmények elérésére, de az esélye nagyobb.

A középiskola 18 éves kor környékén véget ér. Ez az életkor jól közelít a nemi éréshöz. Sok fiatal ilyenkor hagyja abba tanulmányait, mert a másik nem fontosabbá válik számára, mint a továbbtanulás. Ez nem jó és nem rossz. Ahogy mondani szokás, „ez van”.

Itt egy újabb kérdés merül fel bennem! Erre a korra tehető a testünk magassági növekedésének leállása. Honnan tudja az élő szervezet, hogy mikor kell a fizikai növekedést abbahagyni (ember, állat, rovar, növény)?

Tudom! A génekbe van programozva. Többször feltettem a kérdést: honnan, hogyan került a génekbe az információ, a program?

A kezdeti megtermékenyített petesejtből eljutottunk felnőtt korunk hajnalára. Hosszú út volt, de a neheze most kezdődik.

Van, aki a végzettségének megfelelő helyen kezd dolgozni. Rosszabb esetben a végzettsége és munkája köszönőviszonyban sincs. Lesz, akinek öröm és lesz, akinek teher a munka, de élni kell, ahhoz pénz kell, azt meg munkával lehet megkeresni. Mondhatni „kényszerpályára” juttatott az élet.

Lesznek, akik csak „kétkarú biológiai robot” munkát kapnak (pl. segéd- vagy betanított munkások) és lesznek, akik a „biológiai robotokat” irányítják. Ez újabb differenciálódás!

A „jó tanulók” felsőoktatási intézménybe mehetnek, ha a felvételi vizsgát – mint újabb akadályt – sikeresen veszik. Vannak, akik nagyon eredményesen vették az addigi akadályokat, de nem tudtak úgy teljesíteni, hogy továbbtanulhassanak. Személyes tapasztalatom, hogy az általános iskolában egy kitűnő tanuló társam nagyon jó eredménnyel vette a középiskolát, de nem tudott továbbtanulni. Nem törvényszerű külső akadályok

gátolták, hanem megszerzett tudása bizonyult kevésnek, többszöri nekifutásra sem vették fel egyetemre és egy gyógyszergyár segédmunkásaként kereste kenyerét. Ugyanonnan egy közepes tanuló szakmailag képezte magát, és eredményesebb lett az életben, mint a korábbi kitűnő tanulótársa. Lehet mondani „ilyen az élet”? De miért? Mi az oka, hogy a korábban jobban teljesítő az életben lemarad?

Még egy megfigyelés. Sok esetben tapasztalható, hogy a jó tanulók szülei vitték valamire az életben. Az utódok a családi tradíció szerint szüleik munkásságát viszik tovább (orvos szülők gyermeke orvos, jogot tanult szülők gyermeke jogász, mérnökszülők gyermeke mérnök, ... lesz). Vajon ez annak tudható be, hogy a gyermek, otthon, a szülőktől már nagyon korán szerez az adott területen ismereteket, vagy annak, hogy a génekkel a tudás alapjai is „átkerülnek” az utódba? Itt talán némi tájékozódás nyerhető az örökbefogadott gyermekek élet-alakulásából. Több esetben tapasztalható, hogy alulművelt, italozó életmódot folytató, deviáns-viselkedésű szülőktől származó, sokszor már csecsemőkorban elvett, vagy a szülők által elhagyott gyermekek, bármilyen jó módú, magas műveltségű családba kerülésük ellenére sem viszik semmire az életben. A természetes szülők hajlamai a gyermekben visszaköszönnek.

Szintén az ismeretségi körömből vett személyes tapasztalat, hogy egy nem megfelelően megválasztott társsal való korai házasságból származó gyermek képességei eléggé szegényesek lettek. Válás után egy másik, kvalifikáltabb és megfelelő életvitelű társsal közös gyermek diplomát tudott szerezni. Mindkét gyermek együtt nevelkedett és mindkét gyermeknek megadatott a lehetőség a tanulásra, mégis a második sokkal jobb képességűnek bizonyult. Vajon a szülőktől örökölt gének játszottak ebben szerepet?

Itt talán érdemes elgondolkozni azon, hogy a valós életben hányféle szakterület létezik. Minden szakterület embert vár! Minden szakterület más-más képességű embereket igényel, és minden szakterület megtalálja a megfelelő képességű és képzettségű embereket.

Óriási a differenciálódás!

Hova jutottunk a kezdetektől, a megtermékenyített petesejtől?

Ifjú kor (párvalasztás):

Függetlenül attól, hogy a középiskolával, vagy szakiskolával befejeztük a tanulást, vagy felsőoktatási intézményben folytatjuk azt, belépünk az ifjú korba.

Egyre jobban érdekel a másik nem, egyre sürgetőbbnek érezzük a párvalasztást, az utódnemzést, a szülést, egyre jobban vágyunk az életünket folytató gyermekekre.

Ez is a génjeinkbe van programozva, bár nem tudjuk honnan ered a program.

Sok másik nemhez tartozó személyt ismerünk meg, sok korunkbelivel tartunk kapcsolatot, sokat járunk kisebb nagyobb társaságokba. Előbb utóbb mindenki megtalálja élete választottját, aztán vagy tartós lesz a kapcsolat, vagy rájövünk tévedésünkre. Az utóbbi esetben jó, ha még nincs utód, mert egy felbomlott kapcsolatnak Ő lenne az igazi kárvallottja. Sajnos sokan vannak, kik ezt a sorsot nem kerülhetik, nem kerülhették el.

Mi vezérel minden fiataalt a párvalasztás, a gyermekvállalás irányába?

Tudom, ez a génjeinkbe programozott fajfenntartási ösztön velejárója, de sok más mellett ennek sem ismerjük okát, eredetét.

Tudomásul kell venni, hogy értelmes lények, de egyszersmind ösztönlények is vagyunk! Olyan ösztöneink, mint az életösztön, létfenntartási ösztön, fajfenntartási ösztön, ..., sokszor felülírják értelmünket, logikánkat, erkölcsi normáinkat.

Középkor (munkával töltött évek):

Már felnőtté váltunk. Választottunk párt és megszületett első gyermekünk. Jó esetben van munkahelyünk.

Van, aki alkalmazott lesz és van, aki vállalkozásba kezd. Azonos korú, együtt tanuló fiatal felnőttek közül lesz, aki mer és nyer! Vállalkozik és befut. És lesz, aki vállalkozik és ráfizet. Lesz, aki bele sem mer vágni semmilyen vállalkozásba, akinek csak az alkalmazotti munka a cél. És sajnos lesz, aki a társadalom perifériáján, munka és hajlék nélkül tengődik.

Lesznek olyanok, kiknek magas jövedelemszintjük magas életnívót tesz lehetővé és lesznek, akik hónapról hónapra élnek. Tapasztalható, hogy sok esetben egy gyengébb képességű személy magas életszínvonalat ér el, és jobb képességű társa belesüllyed a középszerűségbe.

Mi különbözteti meg az egyéneket? A tanultak?

Nem!

A tanultak alapján egy diplomás embertől elvárhatóbb, hogy jobb élete lesz, de azt látjuk, hogy egy szakmunkás, egy villanyszerelő, lakatos, autószerelő, fodrász, ... vagyonilag „zsebre teszi” a diplomást, kivel általános vagy középiskolában egy padban ült.

E téren a differenciálódás szintén óriási! Statisztikailag kimutatott, hogy az emberiség 10%-a birtokolja a megszerezhető anyagi javak 90%-át! Földünk leggazdagabb 10 embere nagyobb vagyon fölért rendelkezik, mint földünk legszegényebb 40 állama! Mi okozhatja ezt? Mitől lesz valaki anyagilag sikeres és miért kerül el mást a siker? Miért van az, hogy aki szakmai területén kiemelkedő sikereket ér el, az legtöbbször kevésbé lesz tehetős, mint egy középszerű tudással rendelkező, de ügyesen vállalkozó személy?

Ismerek olyan embert, kinek szabadalmi vannak, de azokból semmit nem profitált és ismerek olyat, aki kétkezi munkásként vagyont gyűjtött.

Ezt is a génjeink határozzák meg?

Lehet, hogy az első sejt megtermékenyülésétől predesztinált, sorsunk, életünk?

Elérünk oda, hogy gyermekünk, gyermekeink is házasságot kötnek, vagy nem, de nagyszülőkké válunk, és a csoda folytatódik unokáinkkal.

Minden élőben – legyen az ember, állat, rovar vagy növény – megfigyelhető az élet fenntartásának és továbbadásának igénye. Már írtam, hogy ez ösztönre, a fajfenntartási ösztönre vezethető vissza, aminek eredetét homály fedti, és ami csak nagyon kevesekből hiányzik.

Idős kor (még mindig aktív, még mindig bizonyítani akar):

Eljutunk – ha eljutunk – az idős korhoz és nyugdíjasok leszünk.

Van, aki „leül”, aki úgy vélekedik, hogy dolgoztam, küszködtem eleget, már pihenni akarok. Van, aki még aktív, még bizonyítani akar, még keresi a munka az értelmes élet lehetőségét.

Megfigyeltem, hogy aki leül, begubózik, az visszafejlődik, egyre furcsább lesz, egyre inkább kerülik Őt, mert öntörvényűvé válik és a legtöbb esetben pár éven belül átadja magát az örökkévalóságnak. Sírjára lehet virágot vinni, de vele beszélni már nem.

Aki aktív marad, keresi a kihívásokat, annak tudatállapota is szinten marad, de legalábbis kevésbé romlik és többnyire hosszabb életű lesz. A sok mozgás, tanulás, másokkal való interaktív kommunikáció, úgy fizikailag, mint szellemileg „frissen tartja” az idősödő embereket.

Az egy vagy több unoka, dédunoka is „fiatalodást” okoz sokaknál, hisz van miért, van kiért élni. Értelmet nyernek az idős ember napjai. Ez inkább a hölgyekre jellemző, míg az élet más területein való feladatok vállalása az urakat tartja szinten.

Bizonyossá válik az ismert, de nem mindenki által elfogadott és alkalmazott igazság, hogy „amit nem használunk, az visszafejlődik, elsovad”. Igaz ez testre és tudatra egyaránt.

Elmúlás (vajon mindennek vége, vagy egy új kezdete):

Éljünk bármilyen életet, előbb-utóbb vége lesz!

Az öregedéssel tetten érhető testi erőnk fogyatkozása; gondolkozásunk, ismereteink beszűkülése; tanulási képességünk csökkenése. A leépülés van, akinél korán, akár 40-50 éves korban megkezdődik és van, aki még 70-80 éves korban is aktív minden téren. Ez is egy általam kellően nem érthető, de megfigyelt dolog. A születési hely, a tanultak, a szellemi aktivitás, a végzett munka is befolyásolja testi és szellemi leépülésünk folyamatát.

Egyes népcsoportoknál – főleg egyszerű gondolkodású, hegyi területen, a természetben, a természettel együtt élőknel – nem ritka a 100 éven felüli életkor. A természettől elszakadt városlakók csak álmodhatnak a hosszú életről. Sokkal kevesebbeknek adatik meg a megélt 100, vagy még több év, mint a természet-közeli népcsoportokban élőknek.

Az elmúlás közeledtével az emberek gondolkozása sokszor megváltozik. Korábban akár hívők, akár hitetlenek voltak, sokan a vallások felé fordulnak.

A keresztyének a Biblia tanítása szerint a túlvilági élet, a paradicsom, purgatórium és pokol lehetőségeit mérlegelik; a hinduizmus hívei a reinkarnációt remélik; az Iszlámhívők a „hetedik mennyország” kapunyitására reménykednek, ...

Minden vallási irányzat tartogat valamilyen túlvilági elképzelést hívői számára. Igen elképzelést, mert még senki nem jött vissza, hogy beszámoljon a túlvilágról!

Az emberi történelem folyamán sok vallás alakult ki és jön létre napjainkban is. Közös jellemzőjük, hogy az emberi ésszel fel nem fogható dolgokra, a lét és elmúlás kérdéseire keresnek magyarázatot. Minden vallásban vannak közös dolgok, átfedések és különbségek is. Minden vallás keresi Isten létét, de aki nem ugyanúgy fogadja el, mint ahogy az Ő hite, vallása magyarázza, azt ellenségének tekinti. Most, a 21. században, még mindig vannak vallásháborúk.

A középkorban a keresztyének próbálták tüzzel, vassal megtéríteni a „hitetleneket”. Nem sokkal későbbi korra tehetők az ázsiai népek térhódító területfoglaló háborúi is, amikor Allah nevében irtották a más vallásúakat a „gyaurokat” és hódítottak területeket. Napjainkban az arab világ ugyanezt teszi. Mindezen vallások hívei egyetlen Istent hisznek, csak máshogy nevezik és a név nevében gyilkolják azokat, kik ugyanazt az egy Istent hiszik, csak más nevet adtak neki!

Mikor nő fel az emberiség oda, hogy vallás és vallás nem tesz ember és ember között különbséget? Mikor szűnik meg, hogy bármely vallás hívei az Istent más néven nevezőket, csak a más néven nevezés okán üldözik, meggyilkolják? Amíg ez nem szűnik meg, az emberiség még mindig a sötét középkorban létezik, bár felvilágosodottnak tartja magát!

Térjünk vissza az elmúlásra, mely nem válogat sem vagyoni, sem vallási, sem életkorbeli, sem tudásbeli, sem semmilyen más ismérv, tulajdonság alapján! Aki él azt el fogja érni, csak az a kérdés, hogy hogyan és mikor.

És egy újabb csoda. Az élő – bármilyen hosszú élete volt is – megkülönböztethető a már nem élőtől. A nem élő ismét anyag lesz, bomlásnak indul, és akit eddig szeretettel öleltünk, attól undorodva elfordulunk. A szagát sem bírjuk! Ez szó szerint értendő, mivel a bomlásnak indult holttestről a legnagyobb jóindulattal sem mondhatjuk, hogy kellemes illatú.

Mi okozza ezt a hirtelen változást?

Hogy lehet, hogy az élő test szerethető, a holttest pedig nem. Az élő nem bomlik, bár ugyanabból az anyagból van, de amint megszűnünk élni, testünk azonnal bomlani kezd. Mi távozik, vagy távozik-e bármi testünkből a halál beálltakor? Van lélek, és az hagyja el

testünket halálunkkor? Ha van lélek az anyagi vagy anyagtalan, anyagon túli? A lélek tovább él, vagy halálunkkal az is elpusztul?

Ha hisz valaki a reinkarnációban és úgy gondolja, lelkünk csak leveti az elnyűtt testet, mint egy öreg kabátot és születéssel új testbe költözik, akkor hogyan szaporodik a lélek? Az egyre növekvő létszámú emberiségnek, egyre növekvő számú lélek kell? Ha a lélek nem szaporodik, lesznek élő emberek, kik lélek nélkül élnek? Lehet-e lélek nélkül emberi élet? Minden megszülető emberrel együtt új lélek is születik? Ha igen, akkor értelmetlen a reinkarnáció!

A holttest már nem vált ki belőlünk semmilyen pozitív emóciót. A halottat elsiratjuk, hiánya érezhető, emlékét egy ideig még ápoljuk, de napirendre térünk fölötte és tovább élünk. A „pótolhatatlan” élő, halála után már nem tűnik pótolhatatlannak, és az irányában korábban megnyilvánult érzelmeink lassan kihűlnek, elfogynak. Egyre ritkábban jut eszünkbe halottunk, a gyermeki érzelmek elmaradnak, egy-egy alkalomra, névnap, születésnap, halálának évfordulója, halottak napja, karácsony, ... korlátozódnak.

A távolabbi leszármazottak, unokák, dédunokák még ritkábban emlékeznek meg „őseikről” és 2-3 generáció távlatában már csak nagyon ritkán, vagy egyáltalán nem lesz a családokban beszédtema egyre távolabbi ősük.

Érthetővé válik a mondás, hogy „pótolhatatlan emberekkel vannak tele a temetők.”

Mi, aki élünk, ahogy élünk, elmúlunk. Legyen bármilyen rangunk, ténykedésünk, a jövőnek tett szolgálatunk, csak nagyon szűk körben lesznek ránk emlékezők! Királyok, államfők, kiemelkedő politikusok, tudósok, kétkezi munkások és koldusok ugyanarra a sorsra jutnak!

Üres kézzel jöttünk a világra és üres kézzel távozzunk.

Mi presszionálja az embereket a munkára a vagyoni és szellemi gyarapodásra az alkotásra, hisz minden ember tudja, bármit tesz, bárhogy él az elmúlás nem kerülhető el!

Mi hajtja a tudóst, a feltalálót, a művészt, a pedagógust, a tervezőmérnököt, a vállalkozót, a kétkezi munkást, ... arra, hogy nap-nap után alkosson valamit a saját területén?

Gondolom ez is a génjeinkbe van programozva, amit értek, csak meg nem értek.

Honnan származik a belénk ültetett program, ami fogantatásunktól halálunkig hat ránk.

Van Isten? Ő adta a programot? Ő teremtette a világot?

És, ha van, Őt ki teremtette?

Nem kívánok senkit hitében megsérteni, vagy „megtéríteni”, de van egy saját hitem.

A materialistáknak igaza lehet abban, hogy a világ öröktől fogva van, és merő ábránd keletkezésének megismerése, megértése. Isten létét pedig úgy tudom elképzelni, hogy a világegyetem minden élő és élettelen anyaga együttvéve ISTEN!

Ha Istennel akarok találkozni, akkor nem templomba megyek, mert azt ember tervezte, építette. Én kimegyek a számomra megmagyarázhatatlan természetbe, az élő és pusztuló erdőbe, mezőre, mert az ott található, egyre jobban megérthető, de teljességében soha meg nem ismerhető élő és élettelen dolgok összességében találok az én Istenemre!

Kezdetben feltettem a kérdést, mit is jelent, hogy élek?

Erre a választ nem tudom, csak érzem!

Érzem, hogy vagyok, hogy élek, mert mozgok, gondolkozok, lélegzek, látok, hallok, beszélek, vannak örömeim, bánataim, fájdalmaim, ... s ezek összessége közli tudatommal, hogy ÉLEK, de azt is közli, hogy ez egy idő óta és még egy ideig fennálló, múlt állapot.

Befejezésül álljon itt, József Attila, „Kész a leltár” című versének két záró sora:

„Akárhogyan lesz, immár kész a leltár.

Éltem – és ebbe más is belehalt már.”